

ikke ind på størrelse eller niveauer – at det så skal ses i sammenhæng med udbudet i forhold til: Hvad er valgmulighederne? Hvad er det, man skal give en eventuel brugerbetaling for?

Og det er derfor, jeg gør så meget ud af at sige, at vi altså også bliver nødt til at nytænke på det her område og se: Hvad er det reelt for nogle tilbud, vi taler om, når vi overhovedet skal diskutere brugerbetaling?

Til Socialdemokratiets ordfører skal jeg meget gerne sige noget konkret i forhold til, hvad det er, vi ønsker os på området. Vi ønsker os en udbygning af frit valg-modellen. Socialministeren har tidligere oplyst mig i et svar, at der i dag er ca. 166 kommuner, som tilbyder frit valg. Jeg synes, man skulle overveje, om man kunne gøre det til et reelt valg fra børnefamiliernes side at vælge den mulighed. Jeg synes, der skal være bedre mulighed for at benytte pasningsordninger på kryds og tværs af kommunegrænser. Jeg synes, man skal se på mulighederne for at give forældrene mulighed for selv at passe deres børn, hvor meningsmålingerne jo også viser, at der er en massiv interesse for det.

Der er altså nok af forslag at tage fat på. Og jeg er glad for, at Socialdemokratiets ordfører spørger til det, for det er vel udtryk for en vis interesse i at tage fat på en drøftelse af de forskellige muligheder.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Jeg kan forstå, at glæden hos fru Eva Kjer Hansen er så stor, at det ikke lykkedes at få svar på to enkle spørgsmål. Derfor vil jeg gentage dem for sidste gang sådan af hensyn til referaterne fra dette møde og sloganet »Venstre ved man hvor man har«.

Hvad agter Venstre at stemme i forhold til det forslag her, og hvordan blev den her model modtaget af Venstre i forbindelse med KL's aftaler?

Hvis det er sådan, at Venstre ikke ved det, er det jo en ærlig sag. Men så skulle man måske overveje at finde et nyt slogan.

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Jens Heimburger som ordfører.

Jens Heimburger (KF):

Hvis jeg skal nå at hente mine børn i dag, er det fristende at starte med at svare hr. Villy Søvnald og hr. Jørn Pedersen, inden de over-

hovedet har nået at stille spørgsmål. Det vil jeg så gøre om lidt.

Det her er jo i virkeligheden et spørgsmål, om det kun er ren brugerbetaling, uden at vi får noget igen. Og det er det, vi vil granske i spørgsmålet.

Vi sagde nej i forrige uge, da vi havde diskussionen om de ældre. Vi kan jo konstatere, at hver uge har vi vore debatter, og vi kan konstatere, at der er både for mange børn og for mange ældre i det her samfund, og det må vi jo så gøre noget ved, og nu er det så børnene i denne her uge.

Hvis vi får noget for noget, og det »noget for noget« er, at vi rent faktisk får en forbedret pasningsgaranti, så mener jeg ikke, det kan sammenlignes med det spørgsmål, der var oppe i forrige uge, hvor vi kunne konstatere, at brugerbetaling udelukkende var et spørgsmål om, at der skulle tages, der skulle ikke gives noget; det var spørgsmålet om betaling for hjemmehjælp.

Jeg synes sådan set godt, at man kan give kommunerne den her mulighed. Og derfor vil vi også nøje granske de regler, der følger med, for, hvad en pasningsgaranti så egentlig er, og hvis de er gode nok, jamen så vil vi være positive over for at kigge på det her forslag.

Vi er ret optaget af, at forældrene har en ordentlig økonomi. Derfor har vi også tidligere foreslået, at man kiggede på, om man dog ikke skulle omlægge børnechecken, sådan så man fik en større del af børnechecken på det tidspunkt, hvor man har mest brug for pengene, nemlig når børnene er yngst, ikke mindst i alderen 0-3 år, hvor institutionspladserne som bekendt er dyrest. Så vi har altså bidraget i den her debat til, at man måske godt, uden at det kostede flere penge, kunne omlægge tingene.

Jeg vil sige, at der ikke er nogen tvivl om, at nogle steder vil kommunerne, som allerede har en form for pasningsgaranti, kun nøjes med at indføre brugerbetaling, det er vi godt klar over. Og der kan man så diskutere, om det er rimeligt, om vi er ude i en glidebane.

Jeg kan konstatere, at der er tale om en ordning over 3 år, og derfor er der også grundlag for virkelig i detaljen at diskutere, hvor hårdt det går ud over de her familier. Altså, i praksis er der tale om, at langt de fleste har brug for den her pasningsgaranti. For langt de fleste er det ikke et spørgsmål om, at så bliver man bare hjemme. Der er det et spørgsmål om, at man